

meg á lógvunum

Kveikir skúlabørn

Amerikanarin, Chris Duff, sum hevur róð úr Skotlandi til Føroyar, er ein maður, sum fegin vil eggja øðrum til at halda seg framat.

Í hesum sambandi heldur hann javnan fyrilestrar og nú hann er í Føroyum, hevur hann fyribils avtalað at halda fyrilestur í skúlanum á Toftum fyri børnunum har.

- Eg tosi við børnini um, at tey skulu ikki ræðast avbjóðingar og um, hvussu stóran týðning tað hevur at hava álit á sær sjálvum og at trúgva á egna mátt og megi, sigur hann.

- Vit eiga at eggja børnunum til at leypa í tað og at taka við avbjóðinum istaðin fyri at ræðast tær.

Hann sigur, at eru aðrir skúlar ella bólkar, sum eru áhugaðir, heldur hann fegin fleiri fyrilestrar.

Men hann hevur ikki farteleson ella teldu, so tað er bara ein máti at fáa fatur á honum og tað er at leita eftir eyðkenda, appilsinlitta árabátinum at vita, hvar hann er at finna.

Men hann vísir eisini á, at so skjótt veðrið er til vildar, má hann fara.

SKIPARIN LÍTLI

- Hetta verður mín seinasta ferð við ár í hond. Men eg komi aftur til Føroya, tí eg vil so ómetaliga fegin, at kona mín eisini skal sleppa at siggja hetta landið og at hitta hetta fólkið, sigur amerikanarin, Chris Duff, sum hevur ligið í Vágsbotni í nakrar dagar, nú hann er á ferð at rógva úr Skotlandi til Íslands

Men fyrst skal hann til Ísland og tað er lættari sagt enn gjørt.

- Tann, sum ger eina slíka ferð, skal vera ómetaliga varin og veðrið skal vera til vildar.

Umframt at rógva, hevur Chris Duff eitt lítið segl og ein lítlan dreka, sum eisini dregur bátin fram, tá ið

undanvindur er.

Men er tað ongantíð, at tú hevur hugsað, at nú er deyðin í durinum?

- Ájú. Tá ið eg róði runt Nýsæland, vóru alurnar so stórar, at kajakkin brotnaði av um tvøran og tá stóð nógv

á. Men eg vil kortini siga, at Røstin, suður úr Akrabergi, er ringasti sjógvur, eg havi róð í, sigur Chris Duff.